

SAMUEL DAVIDKIN

HIPPO- KRATEEN VALA

A blue chair with a splatter of red blood on its seat, held by two hands. The chair is the central focus, with a large, bright red splatter of blood on the seat. Two hands are visible, one at the top right and one at the bottom left, holding the chair. The background is a textured, light blue surface.

JOHNNY
Kniga

SAMUEL DAVIDKIN

HIPPO-
KRATEEN
VALA

JOHNNY
Kniga

Ensimmäinen painos

© Samuel Davidkin ja Johnny Kniga 2026

Aleksis Kiven runo ”Pieni matkamies”, julkaistu ensimmäisen kerran *Kirjallisessa kuukauslehdessä* syyskuussa 1866 osana sarjaa ”Runoelmia”. Samana vuonna myös Kiven runokokoelmassa *Kanervalan – runoelmia*. William Shakespeare, *Romeo ja Julia* (n. 1595–1596), parvekekohtaus. Paavo Emil Cajanderin suomennos vuodelta 1881 (Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran [SKS] toimituksia 60:2).

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN: 978-952-362-309-5
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

OSA 1

LUKU 1

VALO LÄHES sokaisee Vesa Rossin, kun hän valmistautuu avajaisnumeroonsa. Aurinkolaseja ei saa käyttää, ei ennen kuin kuvat on otettu. Kello on minuuttia vaille kaksitoista. Tärkeintä on nähdä punainen nauha.

Ympäriä kuuluu rytmikkäitä sanoja. *Viisi. Neljä. Kolme. Kaksi. Yksi.*

Rossi avaa saksen ja leikkaa nauhan. Kamerat nakuttavat muutamana sekunnin, ilman täyttävät hurraukset ja aplodit. Joku poksauttaa korkin kuohuviinipullosta.

Tohtori Rossi hymyilee hetken. Hän tuntee rinnassaan lämmön, mutta tukahduttaa sen nopeasti. Jäljelle jää siedettävä kärsimättömyys, joka on viime aikoina ollut jatkuvasti läsnä. Se on hyvä, hän ajattelee. Se johtaa toimintaan.

Rossia kiinnostavat tulokset, eivät juhlamenot, mutta julkisen vallan vuoksi on pidettävä seremoniat. Valtio on tukenut hanketta, suomalaista läpimurtoa, ja sen edustajat ovat paikalla tehdaslaboratorion vihkitilaisuudessa. Rakennus on kaksikerroksinen ja uusi, neliönmuotoinen ja tahkoiltaan satametrinen. Ympäriällä on tasaista peltoa ja metsää, vähän kauempana järvi. Nyt tohtori viittoo parikymmenpäisen joukon kohti pääovea.

Varttitunnin kuluttua hän seisoo auditorion lavalla, ja hänen taakseen valkokankaalle on heijastettu kuva. Hän nostaa leukaansa aavistuksen, vetää hitaasti keuhkot täyteen ilmaa ja sulkee silmänsä. Päänahassa ruskeanharmaiden hiusten alla kulkee väristys, suupielet kääntyvät ylöspäin. Nyt hän antaa lämmön tulla. Kankaalla on hänen elämäntyönsä. Pienet vihreät ja punaiset pallot ovat hänen lapsiaan. Hän rävyttää silmänsä auki, suuntaa palloihin laserosoittimen ja pyörittää sitä kevyesti, kuin sivellen.

Tohtori Rossi kertoo soluista, jotka eivät ole mitä tahansa vaan sellaisia soluja, jotka pian mullistaisivat tuhansien suomalaisten ja kahden miljoonan muun elämän. Ensimmäinen erä soluja on tuottanut tarpeeksi lääkettä kliinisiin kokeisiin, ja uusi, suurempi erä on juuri saapunut. Vain kuukausien päästä kaiken tulee olla valmista kaupalliseen lanseeraukseen.

Esitelmän jälkeen Rossi näyttää vieraille tehdaslaboratorion. He saavat katsella sitä lasin takaa.

Kun vieraat ovat lähteneet, Rossi kulkee toisen kerroksen nurkka-huoneeseen ja sulkee oven perässään. Hän istahtaa tuoliinsa ja nojaa kyynärpäähänsä pöytään. Työhuone on vielä tyhjä ja paljas. Hän on ehtinyt tuoda pöydälle vasta muutaman esineen ja tarttuu nyt niistä yhteen. Se on kuva hänen perheestään, vaimosta ja kahdesta lapsesta. Vielä viisitoista vuotta sitten elämän suunta oli näyttänyt kovin erilaiselta. Hän oli tehnyt tutkimustaan aamusta iltaan, antanut työlle kaiken, mutta rahoitus oli tyrehtymässä. Ajateltiin, että Bostonissa, Tokiossa ja Berliinissä ehdittäisiin kuitenkin parempiin tuloksiin ensin. Silloin Rossin elämäntyö valuisi hukkaan.

Lopulta hän oli uhrannut oman palkkansa saadakseen käyttää laboratoriota vielä vähän pidempään.

Puistatus ravistaa hartioita. Hän muistaa edelleen epätoivon hetkensä ja voimattomuuden tunteensa vääjäämättömän edessä. Hänen uransa oli ollut päättymäisillään, ja vararikko oli hämmöttänyt muutaman viikon päässä. He asuivat Kontulassa hänen

lapsuudenkodissaan, vanhemmilta jääneessä rintamamiestalossa, joka haisi maakellarilta. Hänellä ei ollut varaa ostaa edes jäätelöä lapsilleen. Senkö lopputuloksen tähden hän oli ollut seitsemän päivää viikossa poissa kotoa, poissa heidän elämästään? Turhuuden ja höyryn tähden.

Ja juuri silloin, toivonsa menettäneenä, hän oli saanut puhe-
lun, joka oli muuttanut kaiken. Tunnettu sijoittaja oli ehdottanut
tapaamista.

Niinä päivinä Vesa Rossi oli tuntenut nousevansa kuolleista.
*Joku toinen näkee, mitä minä näen, ja ymmärtää, mistä tässä kaikessa
on kyse.* He olivat päässeet nopeasti sopimukseen ja perustaneet
yhtiön, Multigenomin. Rossi oli suostunut sillä ehdolla, että hän
johtaisi yhtiötä. Äkkiä hänellä oli neuvotteluvaraa. Hän halusi
varmistaa, että projekti onnistuisi. Että ihmiset saisivat tietää ja
voisivat hyötyä hänen mullistavista löydöksistään.

Rossi laskee kuvan takaisin pöydälle. Sälekaihtimien raoista tule-
va helmikuun valo piirtää hohtavia viivoja huoneen seinille. Hän
huomaa taas ajattelevansa Vallea. Jostain syystä hän ajattelee Jesse
Vallea tovin melkein joka päivä. Tai oikeastaan yhtä tiettyä hetkeä
yhtiön alkuaikoina, vain vähän sen jälkeen, kun hän oli saavuttanut
ensimmäisen kansainvälisestäikin merkittävän tutkimustuloksensa.

Nuori Valle oli saanut pestin Yhdysvalloista ja työskenteli vii-
meistä päivää Rossin alaisuudessa. Sinä iltapäivänä Valle oli py-
sähtynyt hänen eteensä Helsingin vanhan laboratorion kapealla
käytävällä eikä päästänyt ohi.

– Vesa, meiltä puuttuu geenejä.

Koko sen päivän he olivat olleet hyväntuulisia, mutta nyt Valle
oli vakavoitunut ja puhui hiljaa. Rossi oli aluksi naurahtanut.

– Meillä on se määrä, mikä meillä on...

– Lopeta viisastelu. Ihmisessä on liian vähän geenejä. Ole-
timme niitä olevan 120 000, mutta niitä on vain kuudesosa siitä.
Perimä on selvitetty, se tulos ei miksikään muutu. Luuletko, että

oletimme väärin? Ei, me oletimme oikein. Viilasimme sitä lukua melkein vuoden. Ongelma on juuri siinä.

– Mitä tekemistä tällä on minkään kanssa?

Valle oli ottanut askelen lähemmäksi ja äkkiä hymyilyt.

– Tiedät aivan helvetin hyvin, mutta et halua ajatella sitä.

Sitten Valle oli laittanut kätensä Rossin olkapäille ja miehet olivat hyvästelleet, eivätkä he sen koommin olleet tavanneet toisiaan.

LUKU 2

MARCUS ENGEL tunsi puhelimen värähtävän reittään vasten ja nosti katseensa paperista. Helsingin yliopiston luontosalin avoimesta ikkunasta kävi lämmin henkäys. Puupenkit hänen edessään olivat tyhjä, ja hiljaisuuden rikkoivat ainoastaan ikkunasta kantautuvat kaupungin äänet.

Engel nosti puhelimen. Viesti oli rikoskonstaapeli Anton Kurjelta. Siinä oli kuva punaisesta autosta. Pieni Toyota oli heinikossa, sen etuosa murskaantuneena kalliioleikkausta vasten. Taipunut konepelti muistutti terävää aallonharjaa. Samassa tuli toinen kuva, jossa paikka näkyi kauempaa. Auto oli suistunut moottoritietä jyrkässä kaarteessa ja lanannut kesän aikana tienpenkkaan kasvaneen tiheän heinikon altaan. Poliisi oli sulkenut uloimman kaistan, ja liikenne oli tyypistynyt tiiviiksi jonoksi. Tien harmaassa pinnassa ei näkynyt jarrutusjälkiä, ja kuljettajanpuoleinen ovi makasi irrallaan maassa. Yksi poliiseista oli kyykistynyt kuvaamaan sitä.

Puhelin värähti kolmannen kerran.

Turunväylä, 15 minuuttia Helsingistä. Tapahtui tunti sitten. Kyydissä vain kuljettaja, 35-vuotias nainen. Ei selviytynyt. Pari erikoista pöörrettä. Tavataan huomennaamuna?

Engel veti syvää henkeä ja vilkaisi papereitaan. Kello oli seitsemän illalla. Pinkassa oli kaksikymmentä esseetä, joista hän oli

ehtinyt arvioida vasta viisi. *Rakenna rikollisesta profiili annettujen tietojen valossa. Perustele klassisen paineteorian, kontrolliteorian ja oppimisteorioiden avulla.*

Hän oli itse laatinut tehtävänannon, mutta nyt mielessä kyti epäily. Opiskelijoiden vastaukset olivat hyviä, melkein liian hyviä. Tehtävä olisi voinut olla vaativampikin. Pienellä nokkeluudella niillä teorioilla saattoi nimittäin perustella lähes mitä tahansa. Ne olivat kauniita kokonaisuuksia, mutta petollisia. *Yhteenkään ei saa luottaa.* Niin, tehtävä oli sittenkin sopiva. Opiskelijoiden oli syytä aluksi luottaa teorioihin ja sen jälkeen vähitellen tulla niiden pettämäksi. Vasta sitten niitä saattoi soveltaa oikealla tavalla.

Engel säpsähti ovenkahvan kolahdukseen. Varadekaanin parakkaat kasvot pilkistivät ovensuusta, ja vasta muutaman sekunnin päästä hän näytti huomaavan Engelin.

– Dosentti Engel, anteeksi jos keskeytän. Olen sulkemassa laitosta tältä illalta.

– Et keskeytä. Minäkin olen juuri lähdössä.

Varadekaani vilkaisi tyhjiä penkkirivejä. – Miksi päivystät täällä? Opiskelijathan ovat lomalla vielä viikkoja. Etkö viihdy huoneessasi?

– Täällä muistan paremmin, keiden esseitä arvioin.

Engel nosti paperipinkan ja meni käyttävään.

– Dosentti, varadekaani huikkasi perään. – Milloin julkaistaan seuraava tutkimuksesi?

– Syksyllä, toivottavasti, Engel vastasi pysähtymättä.

– Ja onko se totta, mitä jotkut sanovat? Varadekaani korotti ääntään, jotta se tavoittaisi etäännyvän Engelin. – Että enää muutama julkaisu, niin...

Engel pysähtyi ja kääntyi. – Niin mitä?

– Niin olet valmis julkaisemaan ehdotuksen yhtenäisteoriaksi? Ehkä ensimmäisenä.

Engel naurahti. – Ei kannata uskoa kaikkea, mitä kuulee.

– Hyvä on. Mutta yksi neuvo, jos sallit. Älä mene liian syvälle. Olin laitoksella, kun yksi edeltäjästäsi katosi. Muistan tapauksen hyvin. Hän meni liian lähelle sitä, mitä tutki.

Lähdettyään kampukselta Engel kulki Senaatintorin poikki ja jatkoi Esplanadille. Hän otti kahvilasta mukaansa täytetyn patongin ja suuntasi kotiin Korkeavuorenkadulle. Esplanadin turistimasat vaihtuivat uinuvaan Ullanlinnaan, jonka asukkaista harva vietti heinäkuuta kaupungissa. Lämmin etelätuuli virtasi kanta-kaupungin kaduilla kuivana ja kevyenä. Välillä auringonsäteet löysivät reitin talojen välistä ja saivat kaiken hohtamaan niin, että Engel käänsi katseensa maahan. Askel oli hieman raskas, mutta ainoa raskas asia siinä varhaisillassa, hän ajatteli.

Tilava yksiö sijaitsi Korkeavuorenkadun korkeimmassa kohdassa Johanneksenkirjon puolella. Engel nousi uusklassisen talon neljänteen kerrokseen ja avasi puuoven. Hän oli saanut asunnon vuokrattua tuttunsa kautta palattuaan Kööpenhaminasta vuosi sitten.

Hän valmisti kupillisen vahvaa kahvia, istahti ruskealle nahkasohvalle ja nosti jalkansa ovaalinmuotoiselle puupöydälle. Niiden alla rasahti paperi, ja hän kurotti sen käteensä. *Pohjoismaiden vuosittainen kriminologiseminaari*. Se järjestettiin tänä vuonna Helsingissä. Engel antoi katseensa etsiä esitteen keskimmäisen rivin: *Juhlapuhe, Helsingin yliopiston kriminologian dosentti Marcus Engel*.

Mutta se tapahtuisi vasta juuri ennen luentokauden alkua, eikä hän aikoonut miettiä sitä nyt. Tärkeintä oli saada seuraava tutkimus valmiiksi. Se olisi taas yksi puola pitkässä sillassa kohti todellista tavoitetta. Engelin kulmakarvat kurtistuivat miltei yhteen, kun hän kuuli mielessään varadekaanin kysymyksen. Hän ei ollut kertonut tavoitettaan kenellekään, mutta silti se tiedettiin. Varadekaani ei sitä ollut voinut päätellä, mutta yksi henkilö tiedekunnassa oli, professori Anne Vuorensola.

Yhtenäisteoria, kriminologian eri teorit yhdistävä kokonaisuus, joka nostaisi tieteenalan selitysvoiman yli sen osatekijöiden summan. *Jopa moninkertaiseksi*, Engel ajatteli toisinaan, mutta karkotti ajatuksen aina yhtä nopeasti. Jalat oli pidettävä maassa, työtä oli paljon edessä. Hän ei ollut tutkimuksissaan koskaan maininnut yhtenäisteoriaa, mutta professorin oli täytynyt lukea tavoite rivien välistä: aiheista, ilmaisusta, tutkimusten rakenteesta. Tavoitettaan Engel ei aikonut edelleenkään myöntää. Julkaisuja täytyi saada lisää. Sitten joskus, sopivana hetkenä, hän olisi valmis vetämään verhon syrjään ja astumaan estradille.

Engel nousi sohvalta, siemaisi kahviaan ja meni ikkunaan. Edessä näkyi Johanneksenkirkko, jonka uusgoottilaiset ruoteet olivat olleet jonkinlainen pieni kiinnekohta hänen mietiskelyilleen. Tornimaiset pilarit olivat samalla siroja ja synkkiä, ne tuntuivat kätkevän salaisuuksia. Nyt niiden kärkiin lankesi ilta-aurinko.

Engel käsitti samassa, että oli unohtanut vastata ylikonstaapeli Anton Kurjelle, ja naputteli saman tien vastauksen. *Café Ekbergissä 8.30?*

Suusta pääsi huokaus, pää nyökähteli. Hän itse oli suostunut järjestelyyn vuosi sitten, melkein heti dosentin viran saatuaan. Professori Vuorensola oli ehdottanut häntä Kriminologian ja oikeuspolitiikan instituutin eli Krimon yhteyshenkilöksi poliisin suuntaan. Sellaista tehtävää hän oli oikeastaan toivonutkin, kosketuspintaa todelliseen maailmaan tutkimuksen ohessa. Mutta sitä hän ei ollut osannut arvata, että yhteyshenkilö poliisin puolella olisi hänen lapsuudenystävänsä. He olivat kyllä avoimesti kertoneet tuntevansa toisensa, mutta kukaan ei ollut siihen puuttunut. Engel ajatteli, että asetelmasta oli yhteistyölle enemmän hyötyä kuin haittaa.

Sopimus Helsingin poliisin rikostorjunnan ja Krimon välillä oli alun perin syntynyt sisäministeriön aloitteesta. Tarkoitus oli hyödyttää molempia osapuolia: poliisi saisi erityisen vaikeissa tapauksissa kriminologeilta apua rikollisten profiloinnissa, ja

kriminologit saivat poliisilta materiaalia tutkimuksiinsa. Yhteistyö myös toi molemmille osapuolille valtiolta rahaa. Uusi sopimus oli askel kohti Britannian ja Yhdysvaltojen mallia, jossa yliopistokriminologeja käytettiin tarpeen vaatiessa konsultteina.

Engel oli toistaiseksi ollut mukana yli kymmenessä tapauksessa. Kahdessa niistä hänen rakentamansa profiili oli auttanut rikollisen kiinnisaamisessa. Puolessa tutkittavista tapauksista kuoleman luonnollisuuteen kohdistui tavallista suurempi epäily. Juuri ne tapaukset olivat vaikeimpia, koska vaihtoehtoina oli käytännössä kaksi ääripäätä: joko kuolema oli täysin luonnollinen, tai sitten kyseessä oli erityisen taitavasti toteutettu murha. Engelin tehtävänä oli kuvitella jälkimmäinen ja rakentaa tekijästä profiili.

Vaikka työ oli vienyt aikaa tutkimukselta, se oli ollut palkitsevaa. Hän oli saanut mahdollisuuden testata näkemyksiään käytännössä, mikä ei ollut alalla itsestäänselvyys. Hän oli myös saanut nähdä oman työnsä hedelmiä tapausten ratkettua. Se oli vahvistanut tunnetta, että hän oli tehnyt nuorempana oikeita valintoja.

Ennen kriminologiaan suuntautumistaan hän oli valmistunut 24-vuotiaana lakimieheksi ja työskennellyt muutaman vuoden eräässä nimekkäässä toimistossa Bulevardilla. Siellä hänen jo lukioikäisenä heränneet toiveensa oikeudenmukaisuuden edistämisestä olivat nopeasti joutuneet taka-alalle. Päivät kuluivat perintöriitojen ja patenttikiistojen käsittelyyn, sopimusten laatimiseen sekä taloyhtiöiden ja urakoitsijoiden vahingonkorvausjuttujen selvittämiseen. Niissä ei ollut kyse elämästä ja kuolemasta, usein ei edes kenenkään yöunista, ja sitäkin harvemmin varsinaisesta rikollisuudesta. Engelin halu edistää oikeudenmukaisuutta ei kuitenkaan ollut sammunut, vaan yhä syventynyt. Hän oli ajatellut voivansa yhdistää sen hyvin palkattuun työhön, mutta lakitoimistossa ajatus alkoi tuntua enää lapselliselta unelmalta. Engel oli alkanut pelätä, että hän haaskaisi elämänsä eikä ehkä koskaan pääsisi tekemään sitä, mitä sisimmässään halusi.

Niinpä hän oli mielessään ryhtynyt etsimään ulospääsyä, toista suuntaa. Mutta lopulta ulospääsy oli etsinyt hänet eikä jättänyt hänelle vaihtoehtoja. Nimittäin silloin, vuosia sitten keskellä kesää, hän oli vaipunut syvään alakuloon. Sitä oli kestänyt muutaman viikon, joiden aikana hänelle oli lopullisesti valjennut, ettei hän voinut jatkaa silloista elämäänsä.

Samoihin aikoihin Engel oli kuullut, että Helsingin yliopistoon oltiin perustamassa kriminologian tutkimusinstituuttia. Ala tuntui oikealta, mutta hän kaipasi maisemanvaihtoa. Hän haki Kööpenhaminan yliopiston kriminologian laitokselle, pääsi sisään ja irtisanoutui lakitoimistosta. Alakulo ei ollut sen koommin palannut, vaikka hän olikin vielä pitkään kokenut siitä kaukaisia häivähdyksiä. Ne kuitenkin hälvenivät nopeasti.

Engel kääntyi ikkunasta, otti paperipinkan työpöydältään ja istahti takaisin sohvalle. Hän kävisi läpi työn alla olevan tutkimuksensa lähdejulkaisuja, kunnes silmät painuisivat kiinni. Mutta mielessä velloi levottomuus, ja hänen katseensa hakeutui vastakkaisella seinällä olevan kirjahyllyn ylimmälle tasolle, missä olivat hänelle tärkeimmät romaanit ja tietokirjat nuoruusvuosilta. Jokaiseen liittyi jokin muisto, oivallus, tunnelma. Ne hän oli hakenut veljensä ullakolta palattuaan Helsinkiin, mutta oli kuluneen vuoden aikana tuskin koskenut niihin.

Engel tunsi kevyet vavahdukset kaulallaan ja huomasi sykkeensä kohonneen. Hänen mieleensä nousi taas kysymyksiä, tai oikeastaan aavistuksia, jotka olivat yhä useammin vaivanneet häntä. *Entä jos olen sivuuttanut jotain aivan oleellista?* Niissä teorioissa, joiden syövereissä hänen mielensä jatkuvasti liikkui, rikollinen teko oli lähes aina jonkin suotuisan olosuhteen poissaoloa, hyvän vaikuttimen puuttumista. Mutta entä jos kaikkeen vaikuttikin jokin muu, tuntematon tekijä? Kuluneina viikkoina mielessä olivat kaikuneet kaukaa nuoruuden juhlapyhäpöydistä hänen isänsä ja tätinsä väittelyt. Yhdestä asiasta uskonnollinen isä ja fyysikkona

työskennellyt täti olivat sentään olleet samaa mieltä: pimeys ei ollut vain valon poissaoloa. Isä perusteli asian luomiskertomuksella, jossa pimeys ja valo ovat erillisiä ilmiöitä, ja täti sillä, että suurin osa universumista on pimeää ainetta, jota ei voi suoraan havaita. Silti sitä on kaikkialla, myös ihmisen sisällä.

Nyt Engel kuitenkin yritti unohtaa asian, muisti syödä ostamansa patongin ja palautti katseensa sylissä makaavaan paperipinkkaan.

LUKU 3

ANTON KURKI odotteli Engeliä Café Ekbergin pienessä sivuhuoneessa hieman syrjässä muista. Aamubuffetin aikaan sisällä ei ollut muutenkaan ruuhkaa, sillä aurinkoisella säällä ihmiset hakeutuivat kahvilan terassille. Engel saapui paikalle posket verevinä ja hiukset kosteina. Hän oli palannut aamulenkiltään yksioonsä vasta kolme varttia sitten. Juoksureitti oli kulkenut Helsinginniemen etelärantoja pitkin. Se kiersi Eiran, Hernesaaren, Kaivopuiston ja Kauppatorin, ja hän oli kiihdyttänyt tasaisesti vauhtiaan niin, että viimeiset parisataa metriä hän juoksi lähes maksiminopeutta. Lenkki oli paras tehdä varhain aamulla, jolloin kadut olivat tyhjä. Kotona hän teki vielä sata punnerrusta ja vatsalihasliikettä kahdenkymmenen sarjoissa.

He söivät aamiaisen ripeästi ja lähes vaiti. Sen jälkeen he kävelivät läheiseen Sinebrychoffin puistoon ja istuivat penkille. Kurki antoi katseensa kiertää lähiympäristön ja huokaisi.

– Kaisa Purola. 35-vuotias, hän sanoi madalta ääntään. – Mitään ei ollut tehtävissä.

Kurki näytti puhelimeltaan naisen kuvan. Purolalla oli vaaleanruskeat hiukset ja kasvoillaan lämmin hymy. Hän näytti terveeltä.

– Päihteitä? Engel kysyi.

Kurki pudisti päätään. – Puhdas verikoe. Muutenkin hyvät veriarvot, paitsi maksa-arvot vähän koholla. Suhdeluku ei viittaa

alkoholismiin, vaan kovaan fyysiseen harjoitteluun. Hemoglobiinin korkeampi kuin minulla.

Engel silmäili Kurkea, joka näytti olevan paremmassa kunnossa kuin aikoihin. Mieheen jossain vaiheessa kertynyt pyöreys oli kadonnut, ja hänestä huokui lihasvoiman tuoma ryhti. Samalla hän näytti vanhentuneen. Otsassa aaltoili ryppyjä, kuin siihen etsattuja varjoja. Lyhyet vaaleat hiukset olivat entisestään ohenneet, parransängen harmaat läikät vähitellen levinneet.

Engel taas oli aina ollut hoikka, ja vain hän itse tiesi kastanjanruskeiden hiustensa alla orastavasta kaljusta.

He olivat samanikäisiä kuin oikeuslääkärille vuoroaan odottava Kaisa Purola. Nuorina he olivat pelanneet samassa jalkapallojoukkueessa ja sittemmin menneet samaan lukioon. Engel muisteli usein sitä kertaa, kun he olivat leirikoulussa pitämässä sadetta katoksessa järven rannalla. Kaatosateen pauhu peitti kaiken muun alleen, ja järvenpinta kuohui valkoisena. Silloin he olivat katsoneet toisiaan, hymyilleet yhteen puristetuin huulin ja nyökänneet toisilleen. Jostain syystä se hetki oli syöpynyt hänen mieleensä. Se pieni ele sinetöi heidän ystävyytensä, niin Engel ainakin uskoi.

Nyt hän loi Kurkeen tiukemman katseen.

– Anton, miksi pyysit minut tähän mukaan? Nainen nukahti rattiin tai ajoi tarkoituksella kallioon. Missä on rikos?

– Ei sitä välttämättä olekaan. Mutta...

– Niin?

Kurki nojasi taaksepäin ja veti ilmaa keuhkoihinsa.

– Minulla oli sellainen tunne. Ehdin nähdä sen naisen ennen ambulanssin tuloa. Hän puhui jotain silmistään ennen kuin vaikenin. Aivan kuin hän olisi sopertanut niiden palaneen. Mutta auto ei ollut tulossa. Ja hänessä oli jotain, mikä... En vain ole varma itsemurhasta, siinä kaikki. Enkä nukahtamisesta. Paikkaan ajaa Helsingistä vartissa. Ei siinä ehdi nukahtaa. Tiekään ei ole yksitoikkoisen suora.

– Haluat sanoa, että hän näytti ihan tavalliselta, ei sairaalta tai toivonsa menettäneeltä, niinkö? Tiedät varsin hyvin, että sellainenkin ihminen voi riistää itseltään hengen tai saada sairauskohtauksen.

Kurki ei vastannut, ja Engel huomasi vähän ärtyvänsä. Hän tunsu ystävänsä hyvin. Tämä oli tunnollista tyyppiä ja hermoilevaa heimoa. Joskus tunnollisuus kävi ylikierroksilla. Kurjella oli yhteistyökuvion kautta mahdollisuus varmistaa Engeliltä asioita, eikä hän halunnut omalletunnolleen ainuttakaan tapausta, jota myöhemmin saatettaisiin jossitella.

Ehkä Kurjen persoonallisuudesta kertoi jotain myös hänen lautasensa Ekbergillä. Siinä oli ollut kolme kertaa enemmän salaattia kuin Engelillä, kasvilajeittain aseteltuna.

– Pitäisikö sinun joskus antaa asiat enemmän... Herran haltuun? Engel kysyi Kurjelta.

– Olen antanut monta asiaa erään herran haltuun, nimittäin sinun. Eikä se ole ollut sinulle mikään tyhjä arpa. Muistan hyvin Lexukseksi tuoksun, ja asuntosi paraatipaikalla. Saat jokaisesta tapauksesta...

– Lopeta. En tee tätä bonuksien tähden. Sitä paitsi asunto ei ole omani, kuten hyvin tiedät, Engel murahti ja käänsi katseensa sivuun.

Kurki näytti katuvalta.

– Anteeksi tuo äskeinen, ei ollut tarkoitus. Mitä sinulle muuten kuuluu? Oletko ollut Noran kanssa puheissa?

Engel hätkähti ja pudisti nopeasti päätään.

– Oletko yhtään miettinyt, että... Kurki jatkoi. – Entä jos Anna puhuisi hänen kanssaan?

– Ei, Anton. Se on mennyttä. Älä sano Annalle mitään.

Kurki nosti kämmenensä kuin antautuakseen. Oltuaan hetken vaiti hän sanoi:

– En vielä kertonut kaikkea. Lähettämstäni kuvasta ei näe, että auton jarrut itse asiassa kytkeytyivät päälle. Se tapahtui vasta heinikossa, juuri ennen kalliota. Renkaiden urista näkee tyyppillistä

ABS-jarrujen jälkeä. Autossa ei ole automaattista hätäjarrutusta, eli jarruttaja oli kuski. Valitettavasti liian myöhään.

Engel nosti katseensa ja yritti sisäistää kuulemansa. Se tieto ei vielä tehnyt mitään vaihtoehtoa mahdottomaksi, vaikka saattoi muuttaa todennäköisyyksiä.

– Ja toinen asia, Kurki jatkoi, mutta näytti epävarmemmalta. – Hirviäidassa on reikä juuri kaarteeseen kohdalla kallion laella, kymmenen metrin korkeudessa. Neljäkymmenen sentin korkuinen aukko aidan alaosassa, hiljattain leikattu. Ehkei se liity tähän mitenkään, mutta joku sen on kuitenkin tehnyt. Kollega huomasi kiertäessään paikkaa.

Kurki kertoi Kaisa Purolasta vielä joitain tietoja. Nainen oli perheetön ja asui Munkkiniemessä. Vanhemmat asuivat Töölössä, veljen tarkempia tietoja ei ollut. Purola työskenteli erään pienen pörssiyrityksen viestinnässä. Hänellä ei ollut erityistä henkilökohtaista varallisuutta, ja suurin omaisuusera oli asunto, josta oli vielä lainaa jäljellä.

– Taustoista ei siis toistaiseksi ole löytynyt mitään erityistä, ja tarvitsemme uhrista paremman profiilin. Se on ainoa tapa edistyä tässä, Kurki sanoi. – Ehkei mitään erikoista ole, mutta... Voitko auttaa?

Engel veti syvään henkeä ja kohotti kulmiaan. Hän ei ollut aivan odottanut sitä pyyntöä. Rikollisiin päteviä metodeja ei voisi tässä tapauksessa käyttää. Toisaalta ne samat menetelmät paljastaisivat jotain kiinnostavaa myös uhrista. Hetken mietittyään hän nyökkäsi.

Kurki nousi seisomaan ja ojensi kätensä. Engel seurasi esimerkkiä ja kätellessään tunsi kämmenensä metallin. Hän kietoi sormensa sen ympärille ja katsoi Kurkeen kysyvästi.

– Solnantie 24, Purolan koti. Siitä voi olla sinulle hyötyä. Palauta avain minulle tänä iltana.

– Miten sait sen?

– Ei sillä väliä. Kunhan saan sen tänään takaisin.

KOHTALO ON KIRJOITETTU GEENEIHIN.

Suomalainen geenilääketieteen yritys on lähellä läpimurtoa. Yksi pistos voi mullistaa miljoonien elämän. Mutta ala vetää puoleensa myös niitä, jotka ovat mainetta ja suuria voittoja tavoitellessaan valmiita vaarantamaan lähes kaiken.

Kun kaksi nuorta naista on menettänyt henkensä ja Bostonista Helsinkiin saapunut geenitutkija löytyy hotellihuoneestaan henkihieverissä, kunnianhimoinen kriminologian dosentti Marcus Engel saa pyynnön auttaa poliisia tapausten tutkinnassa. Vasta naispotilaita hoitaneen lääkärin salattu kansio saa hänet ymmärtämään asioiden todelliset mittasuhteet.

Hippokrateen vala aloittaa kriminologiaan erikoistuneesta Marcus Engelistä kertovan dekkarisarjan. Kun pahuus ottaa hyväntekijöistä vallan, edes pyhä vala ei ole enää tarpeeksi pyhä.

